

Arrest

nr. 230 922 van 8 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BOUDRY
Rue Georges Attout 56
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar partner F.B. worden aangevoerd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar partner F.B. wordt bij arrest nr. X van 8 januari 2020 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofdte geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal op verschillende vaststellingen die, zo oordeelt hij, de geloofwaardigheid van de door verzoeker en zijn partner J.D. beweerde problemen ten zeerste ondermijnen. Zo wijst hij er op dat zij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indienden, dat de informatie die op hun Facebookprofielen te vinden is niet te rijmen valt met de door hen voorgehouden problemen in Albanië, dat zij incoherente verklaringen aflegden omtrent verzoekers paspoort en dat hun relaas doorspekt is met tegenstrijdigheden en vaagheden.

De commissaris-generaal besluit dat verzoeker de beweerde (door de familie van zijn partner) ongewenste relatie met J. en de door hen hieraan gekoppelde problemen met haar vader (en haar neven) niet aannemelijk maakt. Er is aldus, zo luidt de bestreden beslissing, geen sprake van een

gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waarbij het volgende wordt vastgesteld:

“Er dient aangestipt te worden dat jullie laattijdige verzoek om internationale bescherming de ernst van jullie verzoek om internationale bescherming danig op een de helling zet. U geeft aan dat u reeds sinds augustus of juli 2014 in België bent (notities persoonlijk onderhoud CGVS Fabio 1, d.d. 12/02/2019, p. 6). J.(...) was dan weer in mei 2017 in België aangekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS Fabio 1, d.d. 01/03/2019, p. 3) voordat ze op 13 maart 2018 even terugkeerde naar Albanië tot 21 maart 2018 (CGVS J.(...), p. 3-4). Toch beslisten jullie pas op 11 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Gevraagd om welke reden u niet eerder internationale bescherming aanvraagde, zegt u dat u geen reden had om het aan te vragen omdat u verder wilde reizen naar Engeland of Canada en dat u niet gekomen was om in België te blijven (CGVS Fabio 1, p. 6). J.(...) zegt dat ze niet eerder om internationale bescherming verzocht omdat ze hoopte dat haar vader van mening zou veranderen (CGVS J.(...), p. 5). De uitleg die jullie geven kan niet vergoelijken waarom jullie niet eerder een verzoek om internationale bescherming indienden, want van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Bovendien wachtten jullie eveneens nog maanden na de terugkeer van J.(...) uit Albanië in maart 2018 om effectief internationale bescherming aan te vragen. Een dergelijke houding van zowel u als J.(...) kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven dan ook ernstig.”

Waar thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Verzoeker heeft echter verklaard dat de aanvraag werd gedaan nadat de zekerheid bestond dat J.'s vader nooit van gedachten zou veranderen en bereid is om verzoeker aan te vallen (met de kogel voor de deur)”, wijst de Raad erop dat volgens verzoekers eerder afgelegde verklaringen de problemen met de vader van zijn partner J. al van voor 2014 dateren. In en voor 2014 waren die problemen reeds enkele jaren bezig en in maart 2014 ontaardden zij zelfs in fysiek geweld waarbij de vader van J. hem met een mes zou hebben aangevallen en gestoken. Ook na verzoekers vertrek naar België op 9 maart 2014 zou de vader van J. zich halsstarrig tegen diens relatie met zijn dochter zijn blijven verzetten en zou hij verzoeker zelfs met de dood hebben bedreigd, door een enveloppe met een kogel erin voor verzoekers (ouderlijk) huis neer te leggen. De uitleg in het verzoekschrift gaat derhalve geenszins op en verklaart, noch rechtvaardigt geenszins het laattijdig verzoek om internationale bescherming.

Ofschoon verzoeker reeds begin 2014 naar België kwam, de beweerde problemen met en dreigementen van de vader van J. al van voor die periode dateren en verder aanhielden en niets erop wees dat de vader van J. ooit van gedachten zou veranderen omtrent de relatie van zijn dochter J. met verzoeker –

het feit dat de vader van J. zijn dochter begin 2017 beweerdelijk zou hebben willen uithuwelijken, wijst duidelijk op het tegendeel- wachtte verzoeker dus nog meer dan 4 jaar alvorens hier in België midden december 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht aangestipt dat na de terugkeer van J. in maart 2018 uit Albanië, zij nog meer dan een half jaar hebben gewacht alvorens hier om internationale bescherming te verzoeken. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat een dergelijke houding van verzoeker en zijn partner J. geenszins in overeenstemming is met en allerm minst getuigt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het (jaren)lange wachten van verzoeker, alsook dat van zijn partner, om in België om internationale bescherming te verzoeken, toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en ondermijnt op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees en problemen.

3.3.3. De geloofwaardigheid van het door verzoeker en zijn partner ingeroepen vluchtrelaas wordt voorts ondergraven door de inhoud van hun Facebookprofielen, profielen waarvan in het verzoekschrift niet wordt betwist dat deze hen toebehooren.

De bestreden beslissing duidt dienaangaande terecht het volgende aan:

“Verder ontsieren de facebookprofielen van u en J.(...) ten zeerste de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen. Gevraagd naar uw facebookprofiel, antwoordde u dat u het twee jaar geleden afsloot omwille van uw problemen (CGVS F.(...) 1, p. 4). Ook J.(...) gaf aan dat ze haar facebookprofiel afgesloten heeft in mei 2017 (CGVS J.(...), p. 3). Ze stelt dat ze dit deed omdat ze vertrok zonder de toestemming van haar ouders en haar familie en dat ze niet wilde dat zij haar zouden zoeken (CGSV J.(...), p. 3). In het licht van deze verklaringen is het dan ook opmerkelijk dat er twee facebookprofielen aangetroffen werden die onmiskenbaar van jullie zijn en bovendien duidelijk jullie locatie weergeven. Bij het profiel van 'I.(...) I.(...)' staat in de url de naam D.(...) J.(...). Verder staat er dat deze persoon afkomstig is uit Fier. Bij het profiel van 'R.(...) R.(...)' staat in de url de naam E.(...) B.(...). Dit stemt overeen met de naam die u droeg voor uw naamsverandering (CGVS F.(...) 1, p. 3). Ook op dit profiel wordt aangegeven dat deze persoon uit Fier afkomstig is. Op beide profielen zijn foto's van jullie beide te zien en wordt er aangegeven dat I.(...) I.(...) verloofd is met R.(...) R.(...). Kortom, het lijkt geen twijfel dat bovenstaande facebookprofielen die van jullie zijn. Beide profielen zijn nog steeds actief. De informatie die op deze profielen te vinden is, valt niet te rijmen met de door jullie voorgehouden problemen in Albanië. Zo springt het in het oog dat veel foto's van jullie beide die J.(...) post op haar facebookpagina gelikt worden door andere personen met de naam D.(...). Ook de persoon E.(...) D.(...), die de voornaam van de broer van J.(...) draagt en die op facebook aangeeft in Libosfhe in Fier te wonen en familie van I.(...) I.(...) te zijn, lijkt duchtig deze foto's. Dat jullie de familieleden van J.(...) vrezen omdat zij tegen jullie relatie zijn, staat dan ook haaks op de likes van personen met de naam D.(...) die foto's van jullie samen krijgen op facebook. Ook blijkt uit de profielen van I.(...) I.(...) en R.(...) R.(...) duidelijk waar jullie zijn. Op het profiel van I.(...) I.(...) staat te lezen dat ze in Namen woont en op het profiel van R.(...) R.(...) staat dat hij in Luik woont en zijn er ook meerdere foto's te vinden die duidelijk naar België wijzen. Op 8 mei 2017 post I.(...) I.(...) een foto waarop ze aangeeft dat ze in het gezelschap van R.(...) R.(...) is in Namen. Dit valt geenszins te in overeenstemming te brengen met de verklaringen van J.(...) dat ze Albanië stiekem verliet en niet gevonden wilde worden (CGVS J.(...), p. 3). Dat jullie op facebook in alle openheid een koppel vormen, ook naar de familieleden van J.(...) toe, en duidelijk aangeven dat jullie woonplaats in Namen in België is, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste verboden liefdesgeschiedenis en dus ook aan de door jullie beweerde problemen. Dit is des te opmerkelijker gezien u aangeeft dat u vreest dat u hier zelfs niet 100 procent veilig bent (CGSV F.(...) 2, p. 11).” (eigen onderlijning)

Met zijn huidig algemeen, weinig ernstig en weinig of niets zeggend betoog dat “De aanvrager ziet niet in hoe het bestaan van profielen onder pseudoniemen zijn verhaal en zijn angsten ter discussie stelt” werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. De vaststelling dat de commissaris-generaal hun profiel en de informatie hierop na een eenvoudige opzoeking op internet/Facebook kon vinden, toont aan dat, ofschoon het weliswaar onder een pseudoniem is, deze gegevens makkelijk terug te vinden zijn. Bovendien blijken verzoeker en zijn partner J., wat het voor hun beweerde gevreesde omgeving nog vergemakkelijkt om hun profiel (terug) te vinden, op Facebook zelfs bevriend te zijn met familieleden van hen, dit dus ondanks de verklaarde vrees voor de familie van verzoekers vriendin. Dit maakt het aldus des te eenvoudiger voor de familie

van verzoekers vriendin J. om het profiel van verzoeker en J. op te sporen en de inhoud hiervan te bekijken, en alzo vertrouwelijke informatie zoals omtrent onder andere hun locatie te achterhalen.

Voormeld betoog in het verzoekschrift biedt bovendien niet de minste verklaring of rechtvaardiging voor de leugenachtige verklaringen van verzoeker en zijn partner J. omtrent het beweerde afsluiten van hun Facebookprofiel, bedrieglijke verklaringen die op ernstige wijze afbreuk doen aan hun algemene en algehele geloofwaardigheid.

De vaststelling dat verzoeker en zijn vriendin J. een Facebookprofiel hebben, en dat zij hierop vertrouwelijke informatie zoals omtrent hun locatie/verblijfplaats(en) delen en zelfs op Facebook bevriend zijn met de beweerdelijk gevreesde familie van J., stemt allerminst overeen met die verklaarde vrees jegens de familie van J. en ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoeker en zijn partner voorgehouden vrees en ingeroepen problemen.

3.3.4. De huidige algemene opmerking in het verzoekschrift dat “Zowel de aanvrager als zijn vrouw geven aan dat het paspoort ontbreekt. Er is geen tegenspraak tussen hen op deze afwezigheid” is geenszins van aard afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld als volgt:

“Ook werd vastgesteld dat jullie incoherente verklaringen afleggen over uw paspoort. U zegt in eerste instantie dat u uw paspoort drie jaar geleden verloren heeft (Verklaring DVZ Fabio dd. 21 december 2018, p. 9). Bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u dan weer aan dat uw paspoort gestolen werd in een tankstation in Luik (CGVS F.(...) 1, p. 6). J.(...) geeft dan weer aan dat u tegengehouden werd en dat uw paspoort werd afgenomen door de politie (CGVS J.(...), p. 6). Er dient dus vastgesteld te worden dat de verklaringen over het ontbreken van uw paspoort niet coherent zijn. Dat u de ene keer zegt dat het verloren is, de andere keer dat het gestolen is en dat J.(...) aangeeft dat het in beslag genomen werd door de politie is opmerkelijk. Dit doet vermoeden dat u dit paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt, omdat er hierin mogelijk reisinformatie staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen.”

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt deze en de overige in de bestreden beslissing vastgestelde talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde vaagheden, incoherenties en contradicties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Zij zetten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas nog verder op de helling.

3.3.5. Aan het door verzoeker en zijn vriendin J.D. uiteengezette vluchtrelaas kan derhalve, zo stelt de Raad in navolging van het Commissariaat-generaal vast, niet het minste geloof worden gehecht.

Het bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikel van het ‘Albanian Daily News’ van 31 maart 2019 is geenszins van aard de geloofwaardigheid van verzoekers relaas alsnog te herstellen. Uit niets blijkt dat de hierin genoemde A.B., wiens band met het criminele Albanese misdaadmilieu verzoeker met de door hem bijgebrachte informatie wil aantonen, daadwerkelijk enige familiale band met verzoekers partner heeft, laat staan dat hieruit ook maar enigszins mag blijken dat hij of een ander familielid van verzoekers partner naar hen op zoek zou zijn, zoals verzoeker en zijn vriendin op algemene wijze beweren, verklaringen waar echter niet het minste geloof aan kan worden gehecht, gelet op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd.

De overige neergelegde artikelen zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

3.3.6. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Het vluchtrelaas is manifest ongeloofwaardig en kan bijgevolg geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3.3.7. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 augustus 2019, voert verzoekende partij aan dat zij haar situatie heeft uitgelegd, zij problemen kent met de familie en het Commissariaat-generaal haar verzoek niet correct heeft behandeld.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 13 december 2019 zich louter beperkt tot de algemene opmerking dat zij haar situatie heeft uitgelegd, de herhaling dat zij problemen kent met de familie en de algemene kritiek, kritiek welke zij evenwel niet in het minst verder toelicht of enigszins onderbouwt, dat het Commissariaat-generaal haar verzoek niet correct zou hebben behandeld, zonder dat zij evenwel daadwerkelijk opmerkingen met betrekking tot de beschikking van 27 augustus 2019 formuleert, dient erop gewezen en dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij dan ook geheel niet ingaat op de in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens dient vastgesteld dat zij deze geenszins in een ander daglicht plaatst.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt derhalve op generlei wijze -en onderneemt hiertoe zelfs geen (ernstige) poging- de in de beschikking van 27 augustus 2019 opgenomen grond, waarbij haar vluchtrelaas manifest ongeloofwaardig wordt bevonden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS